

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/43/2025
Identifikačné číslo spisu:	4622010316
Dátum vydania rozhodnutia:	15.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4622010316.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 15. októbra 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného W. Z., pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na § 135d písm. b) Trestného zákona a § 138 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/53/2024, z 22. januára 2025

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. Z. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. TO-1T/71/2022, zo 7. mája 2024, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/53/2024, z 22. januára 2025, bol obvinený W. Z. uznaný za vinného zo spáchania zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na ustanovenie § 135d písm. b) Trestného zákona a § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku krajského súdu.

Za to bol obvinenému W. Z. uložený podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pričom bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd zrušil skorší výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/72/2022, z 12. októbra 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/77/2022, z 15. decembra 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené

na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„[...] Predmetný skutok bol právne posudzovaný na základe už predchádzajúceho rozhodnutia súdu, ktoré dovolaním obžalovaný napáda, a to rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/2/2023 z 10.05.2023, v zmysle ktorého súd uviedol, že konanie obžalovaného, ktoré bolo v obžalobe rozdelené na dva body 1/ a 2/ nie je správne, keďže súčasťou skutku pod bodom 2/ je aj bod 1/ a preto podľa jeho názoru malo ísť o jeden skutok. [...] Uvedený postup je nutné podkladať za nesprávny a nezákonný, súd totiž na žiadnom mieste svojho rozhodnutia nevysvetlil jeho podstatu v tom, či ním ustálená konštrukcia skutku má znamenať, že konanie obžalovaného považuje za trváci trestný čin alebo inak posudzované konanie. Obžalovaný napriek tomu, že spáchanie trestnej činnosti jednoznačne popiera, má za to, že súd nesprávne právne posúdil žalovaný skutok, keďže jednotlivé konania v ňom opísané mali byť skoncipované ako samostatné útoky naplňajúce skutkovú podstatu určitého pokračovacieho trestného činu. Tomuto tvrdeniu vlastne priamo zodpovedajú aj skutočnosti, ktoré sú „zakomponované“ do žalovaného skutku s tou výhradou, že súd sa vôbec nezaoberal vymedzením a identifikáciou jednotlivých konaní, ktoré vytvárajú ním ustálený skutok. Z jeho opisu a obsahu je však zrejmé, že sa jedná o viacero čiastkových útokov a s poukazom na túto skutočnosť bolo ho potrebné právne kvalifikovať ako pokračovací trestný čin. Skutok, tak ako je popísaný v dovolaní napadnutom rozhodnutí nie je správne posúdený, keďže nie je náležite vymedzený každý jeden čiastkový útok vlastne jedného pokračovacieho trestného činu. Je pritom závažnou procesnou chybou v zmysle ustanovenia § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. ak v obžalobnom návrhu nie je spôsobom uvedeným v § 235 písm. c) Tr. por. časť vety pred bodkočiarkou, popísaný a tým identifikovaný každý čiastkový útok pokračovacieho trestného činu aj keď právna kvalifikácia takého činu sa vzťahuje na pokračovací trestný čin ako celok. Znamená to teda, že je absolútne nevyhnutné aby skutková veta obžaloby obsahovala individualizáciu každého čiastkového útoku aj predaja ako skutku samotného a to tak, aby každý jeden z týchto čiastkových útokov nemohol byť zamenený za iný čiastkový útok.

S poukazom na znenie skutkovej vety napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že takúto individualizáciu jednotlivých čiastkových útokov v nej uvedených nie je možné z nej vyvodiť. Je to najmä z toho dôvodu, že jednotlivé čiastkové konania sú individualizované iba určením miesta kde sa mali uskutočniť bez bližšej časovej špecifikácie a napriek tomu, že sa uvádzajú aj iné miesta najmenej 10-krát opakujúcich predajov, tieto nie sú tiež bližšie určené, keď ďalej nie je určené množstvo predanej drogy bez určenia množstva účinnej látky, ktorá je predpokladom trestnosti konania. Absencia špecifikácie a individualizácie jednotlivých konaní obžalovaného uvedená v popise skutku bráni riadnemu rozlíšeniu či sa v konaní obžalovaného jednalo o pokračovací resp. trvalý trestný čin. Na základe zistených okolností a dôkazov nie je možné ustáliť či v čase od jednotlivých predajov, resp. daru po ďalšie odovzdanie drogy existoval stav, kedy obžalovaný žiadnou drogou nedisponoval. Až v prípade, že by bolo pozitívne zistené, že aj v medziobdobí jednotlivých predajov prechovával určitú omamnú látku, nebolo by už možné právne posúdiť jeho konanie v rámci jednotlivých čiastkových útokov ako pokračovací trestný čin a teda jeden skutok. Z vykonaného dokazovania okrem toho, že obžalovaný distribúciu omamných látok jednoznačne poprel, nevyplýva ani zo žiadneho iného dôkazu (ktorý by čo i len naznačoval), že v inkriminovanom období od decembra 2020 do 23.02.2022 si zadovážil a neustále prechovával omamné látky. [...]

Na tomto mieste je potrebné opäť zdôrazniť, že v zmysle platnej judikatúry bolo závažnou procesnou chybou v zmysle § 244 ods. 1 písm. b) Tr. por., keď súd akceptoval obžalobný návrh prokurátora bez toho, aby tento v rámci popisu skutkov identifikoval každý čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, čo by zodpovedalo výsledkom vykonaného dokazovania. Okrem uvedených výhrad obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že v žiadnom prípade nebolo preukázané, že omamné látky predával a okrem popretia takejto trestnej činnosti bolo jednoznačne zistené, že nikdy nepredával na sídlisku Dubníčka v Bánovciach nad Bebravou, a že tiež neexistuje relevantný dôkaz o tom, že zaistené omamné látky dňa 23.02.2022 v Solčianoch boli jeho vlastníctvom, resp. že sa nejakým určitým konaním mal zaslúžiť o ich nadobudnutie. Správne vyhodnotenie konania obžalovaného s poukazom na tom, či sa jedná o trváci alebo pokračovací trestný čin, má závažné dôsledky aj pre posúdenie súdom uplatneného závažnejšieho spôsobu jeho konania v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák., t. j., že sa trestnej činnosti mal dopúšťať po

dlhší čas. Z hľadiska tohto kvalifikačného momentu je opäť s poukazom na vykonané dokazovanie nemožné jeho uplatnenie z dôvodu absencie presného vymedzenia jednotlivých čiastkových útokov konania obžalovaného pri ustálení, že sa jedná o pokračovací trestný čin. Pri uplatnení tohto spôsobu konania pri pokračovacom trestnom čine je rozhodujúce aký dlhý čas uplynul medzi dvoma čiastkovými útokmi, pričom v tomto konaní však takýto údaj vôbec nie je možné zistiť a nie je tak možné teda k nemu priradiť, že by sa mohlo jednať aspoň o šesť mesiacov medzi dvoma čiastkovými útokmi ako to predpokladá dostupná judikatúra. Zdôrazňujem absenciu relevantných dôkazov k tomu, aby mohlo byť konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikované, tak ako je tomu v napadnutom rozhodnutí. Okrem toho obžalovaný zdôrazňuje, že súdy nateraz akceptujú rozhodovaciu prax, že výpoveď jediného svedka bez ďalších relevantných dôkazov nezabezpečuje ustálenie viny pri obzvlášť závažnej trestnej činnosti. Ostatná výhrada vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu žalovaného skutku spočíva okrem označených výhrad aj na tom, že daný skutok vôbec nemal byť právne kvalifikovaný ako trestný čin, čo v zásade vychádza z vykonaného dokazovania.“

Obvinený navrhol, aby najvyšší súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok a prikázal Okresnému súdu Nitra, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Obvinený tiež navrhol, aby najvyšší súd rozhodol o prerušení výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonáva.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka, ktorá uviedla v podstate nasledovné:

„[...] Mám za to, že v danom prípade nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. [...] Som toho názoru, že vo veci konajúce súdy postupovali v tejto veci zákonom predpísaným spôsobom, keď v rámci hlavného pojednávania boli dostatočným spôsobom objasnené všetky skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 Trestného poriadku a teda je možné konštatovať, že skutkový stav bol zistený dostatočne a najmä zákonným spôsobom v zmysle kritérií uvedených v § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Pri hodnotení jednotlivých dôkazov odvolací súd postupoval podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku a rovnako v súlade so zákonom ustálil právnu kvalifikáciu žalovaného skutku ako zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 odsek 1, odsek 2 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona číslo 40/2024 Z. z. účinného od 06.08.2024 s poukazom na ustanovenie § 135d písmeno b), § 138 písmeno b) Trestného zákona.

Na margo výhrad odsúdeného k použitej právnej kvalifikácii, ktorý tvrdil, že drogy nepredával, poukazujem na vyjadrenia svedkov I. K. /aj pri konfrontácii s odsúdeným/ a L. M.. Na základe týchto dôkazov je možné ustáliť, že odsúdený najmenej od decembra 2020 až do 23.02.2022 si neoprávnene zadovážoval a predával nezistené množstvá sušených rastlín rodu Cannabis, pričom najmenej 10-krát túto drogu predal I. K. a L. M. daroval pervitín. Svedok K. uviedol, že s odsúdeným sa poznal od decembra 2020, kedy sa spoznali v obci Hluk, vedel o tom, že odsúdený predáva drogy, a to pervitín a marihuanu a hneď v prvý deň, ako sa spoznali, kúpil od neho pervitín. Podľa jeho vyjadrenia mal od odsúdeného kúpiť pervitín 10-krát v obci Hluk, 2-krát v Bánovciach nad Bebravou a naposledy od neho kúpil pervitín asi týždeň až dva pred zadržaním na Zelenej vode. Svedok M. o. i. vypovedal, že odsúdený v jeho prítomnosti užíval pervitín a 2 až 3-krát aj spolu s ním, ktorý pervitín mu odsúdený dal ako protislužbu za to, že ho odviezol na aute. Navyše 23.02.2022 bola u odsúdeného zistená psychotropná látka - sušená rastlina rodu Cannabis (marihuana) v celkovom množstve 38,978 g. S prihliadnutím na tieto, ale aj ostatné dôkazy bola vina odsúdeného preukázaná. V danom prípade ide o trváci trestný čin, pričom použitá právna kvalifikácia skutku je s prihliadnutím na trestnú sadzbu uvedenú v novele Trestného zákona účinnnej od 06.08.2024 /zákon Národnej rady Slovenskej republiky číslo 40/2024 v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo 41/2024/ pre odsúdeného nepochybne priaznivejšia.“

S poukazom na vyššie uvedené prokurátorka navrhla dovolanie obvineného odmietnuť v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2

písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

Dovolací súd podotýka, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku (R 120/2012-I). Z uvedeného je preto potrebné vyvodíť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd skúmal len dovolateľom vytýkané chyby napadnutého rozsudku, pričom tieto boli s prihliadnutím na ich obsah správne dovolateľom podradené pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižších stupňov, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Za skutkové námietky sa považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa. V dovolacom konaní iniciovanom obvineným preto niet právne významného priestoru pre ďalšiu obhajobnú argumentáciu charakteru typického pre konanie pred súdom prvého stupňa, resp. pre odvolacie konanie.

Najvyšší súd po nahliadnutí do podaného dovolania konštatuje, že niektorými tvrdeniami sa dovolateľ síce formálne snaží o spochybnenie právnej kvalifikácie skutku ako zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou, avšak nesprávne právne posúdenie zisteného skutku sa snaží odôvodniť prostredníctvom spochybnenia správnosti skutkových zistení súdov nižších stupňov a tiež spochybnením nimi vykonaného hodnotenia dôkazov.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti nasledovné skutkové tvrdenia dovolateľa:

- „nebolo preukázané, že obvinený omamné látky a psychotropné látky predával,
- nebolo preukázané, že obvinený omamné látky a psychotropné látky predával na sídlisku Dubnička v Bánovciach nad Bebravou,
- nebolo preukázané, že v Solčanoch zaistené omamné látky a psychotropné látky boli vlastníctvom obvineného, resp. že sa akýmkoľvek spôsobom zaslúžil o ich nadobudnutie,
- výpoveď jedného svedka je pre uznanie obvineného za vinného nedostatočná.“

Podľa dovolacieho súdu je na podklade takto formulovaných námietok vylúčený prieskum správnosti právnej kvalifikácie skutku v dovolacom konaní, keďže najvyšší súd v dovolacom konaní nemôže dopĺňať, resp. „reinterpretovať“ alebo „modifikovať“ hodnotenie dôkazov a skutkový stav zistený súdmi nižších stupňov a na podklade takejto modifikácie skutkového stavu a skutkovej vety následne opätovne posudzovať správnosť právnej kvalifikácie skutku. Je potom logickým následkom, ak najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerujú primárne k spochybneniu správnosti a úplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov a až sekundárne (následne) k spochybneniu správnosti právneho posúdenia v dovolacom konaní modifikovaného skutku - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace mimo uplatnený dovolací dôvod.

Naviac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Zamerajúc sa na ďalší obsah podaného dovolania najvyšší súd konštatuje, že aj keď to dovolateľ takto konkrétne neuvádza, naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

zjavne vzhliada v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a jeho právnej kvalifikácii podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na skutočnosť, že v skutkovej vete neboli v súlade s § 163 ods. 3 Trestného poriadku dostatočne vymedzené jednotlivé čiastkové útoky tvoriace v súhrne zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou, ktorý má podľa dovolateľa charakter pokračovacieho trestného činu a tiež s poukazom na to, že v skutkovej vete nebolo uvedené množstvo predanej drogy spolu s množstvom účinnej látky.

Proces skúmania naplnenia obligatórnych a fakultatívnych znakov skutkovej podstaty trestného činu je z hľadiska myšlienkového postupu súdu a orgánov činných v trestnom konaní subsumpciou (alebo podradením) zisteného a ustáleného skutku pod príslušné zákonné ustanovenie všeobecnej a osobitnej časti Trestného zákona. Podradenie skutkových zistení pod konkrétne zákonné ustanovenia je otázkou právnou, a preto najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ obvinený v dovolacom konaní napáda nedostatočné vymedzenie skutku pre jeho podradenie pod § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona osobitne zdôrazňujúc nedostatočné vymedzenie kvalifikačnej okolnosti podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, jedná sa o otázku právnou (a nie skutkovú), ktorej nesprávne vyriešenie je spôsobilé vo svojej podstate naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

O výrokovej časti rozsudku súdu v trestnom konaní platí, že táto musí byť vždy založená na súlade medzi skutkovou vetou, právnou vetou a právnou kvalifikáciou. V prípade použitia osobitnej trestnej sadzby musí byť daný tiež súlad medzi skutkovou vetou a výrokom o treste. Za predpokladu, že medzi nimi tento súlad nie je, nemožno konštatovať správne právne posúdenie veci z dôvodu, že nemohlo dôjsť k vykonaniu správneho myšlienkového procesu subsumpcie (podradeniu) skutkového stavu pod právnou normu. Nesúlad medzi skutkovou vetou, právnou vetou a právnou kvalifikáciou, resp. výrokom o treste (v prípade použitia osobitnej trestnej sadzby) zakladá právnú vadu rozhodnutia súdu, ktorá môže, ale aj nemusí odôvodniť zrušenie právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní v závislosti od stupňa ovplyvnenia postavenia obvineného v tomto trestnom konaní v príčinnej súvislosti s identifikovanou právnou vadou (najmä s poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku).

Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. S 14/2019 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2019 platí v súvislosti s § 163 ods. 3 Trestného poriadku nasledovné: „Odsudzujúci výrok o vine má jednak skutkovú časť (vetu), a jednak právnú časť, teda právnú vetu a právnú kvalifikáciu. Skutková veta odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Formulácia „uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu“ (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) znamená povinnosť uviesť vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety aj tzv. právnú vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovenia (ustanovení), použitého (použitých) na právnú kvalifikáciu činu, ktoré sú označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením (s nimi je priamo spojená trestná sadzba trestu odňatia slobody). Do kategórie faktických okolností uvedených v predchádzajúcom odseku a tvoriacich súčasť skutkovej vety patria aj skutočnosti, ktoré podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona vyvolávajú použitie osobitnej trestnej sadzby, namiesto použitia sadzby, ktorá je uvedená v kvalifikačne relevantnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, resp. namiesto sadzby iného trestu než trestu odňatia slobody, ktorá z právnej kvalifikácie činu inak vyplýva (§ 47 ods. 2, § 61 ods. 4 a 5 Trestného zákona). Skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému

ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku. Dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Trestného poriadku („s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený“).

Skutková veta bola v napadnutom rozsudku krajského súdu ustálená v nasledovnom znení:

„od decembra 2020 až do 23.02.2022 si neoprávnene zadovážoval a následne na rôznych miestach v Slovenskej republike, najmä v rekreačnej oblasti Zelená voda, okres Nové Mesto nad Váhom, na sídlisku Dubníčka v Bánovciach nad Bebravou, ako i v Českej republike v obci Hluk a iných miestach, najmenej 10-krát neoprávnene predával nezistené množstvo sušených rastlín rodu Cannabis (marihuana), ktorej účinnou látkou je tetrahydrokanabinol (THC) a pervitín I. K. a L. M. opakovane daroval pervitín, pričom dňa 23.02.2022 o 23,30 hodine bol v Solčanoch okres Topoľčany, na lesnej ceste v smere do Zlatých Moraviec, v blízkosti lokality Dekanova chata, zadržaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Topoľčany a ktorej dobrovoľne vydal dňa 23.02.2022 zelenú sušenú látku v plastovom vrecku s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzalo sušené konope (marihuana) s hmotnosťou 24,98 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 12,14 % hmotnostných obsahujúcu 3 098 mg THC, igelitové vrecko s etiketou „SALAT A LA KRAB“ so sušeným konope (marihuana) s hmotnosťou 9 220 mg s priemernou koncentráciou THC 7,5 % hmotnostných obsahujúce 692 mg THC a dve injekčné striekačky s tmavohnedým viskóznym materiálom s celkovou hmotnosťou 4 778 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 23,8 % hmotnostných obsahujúcich 1 137 mg THC, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle Zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok účinná látka tetrahydrokanabinol (THC) je zaradená v zmysle Zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok a pervitín je zaradený v zmysle Zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,“

Odvolací súd na základe skutkovej vety vo výroku napadnutého rozsudku konštatoval, že obvinený neoprávnene obchodoval s omamnou látkou a psychotropnou látkou vo väčšom množstve po dlhší čas, čím spáchal zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na ustanovenie § 135d písm. b) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a § 138 písm. b) Trestného zákona.

Podľa § 173 ods. 1 Trestného zákona kto neoprávnene vyrobí omamnú látku alebo psychotropnú látku alebo neoprávnene obchoduje s omamnou látkou alebo psychotropnou látkou v nepatrnom množstve, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo väčšom množstve.

Podľa § 135d písm. b) Trestného zákona ak množstvo omamnej látky alebo psychotropnej látky presahuje hodnotu nepatrného množstva podľa § 135c, za väčšie množstvo sa považuje množstvo omamnej látky alebo psychotropnej látky presahujúce malé množstvo a nepresahujúce dvestopäťdesiatnásobok nepatrného množstva uvedeného v treťom stĺpci v prílohe č. 1 alebo v § 135 ods. 2.

Podľa § 173 ods. 3 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na sedem rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. b) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas.

Vo vzťahu k citovanej skutkovej vete dovolací súd poznamenáva, že pre právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu tzv. obchodovania s drogami v zmysle ustanovení Trestného zákona uvedených vo výroku napadnutého rozsudku je relevantná iba prvá (zvýraznená) časť tejto skutkovej vety. Po nahliadnutí do skutkovej vety najvyšší súd nenachádza žiadnu vecnú súvislosť, ktorá by čo i len naznačovala, že hliadkou Policajného zboru zaistené sušené konope (marihuana) a tmavohnedý viskózný materiál s koncentráciou THC (obe popísané v druhej časti skutkovej vety) boli čo i len sčasti určené obvineným na distribúciu ďalším užívateľom alebo ním prechovávané za účelom dosiahnutia zisku a teda, že by súviseli s konaním obvineného popísaným v prvej časti skutkovej vety (obchodovaním s drogami). Najvyšší súd preto v nadväznosti na uvedené zastáva názor, že druhá časť citovanej skutkovej vety je pre právne posúdenie skutku ako zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou v skutkovej vete uvedená nadbytočne.

Vyššie citovaná skutková veta zjavne zahŕňa dva nezávislé trestnoprávne relevantné skutky nesprávne zahrnuté do jednej skutkovej vety. Druhá časť skutkovej vety mala byť podľa najvyššieho súdu správne formulovaná ako samostatný skutok, nakoľko zjavne formálne napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty iného trestného činu podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024. Keďže však dovolanie bolo podané v prospech obvineného a prípadné ďalšie rozdelenie skutkovej vety na dva samostatné skutky by bolo v ďalšom konaní v neprospech obvineného (založila by sa existencia viacčinného súbehu trestných činov a ďalšie trestnoprávne relevantné konanie uvedené v druhej časti skutkovej vety by viac nebolo na prospech obvineného pohltené pod právnou kvalifikáciou zločinu tzv. obchodovania s drogami), najvyšší súd sa ďalej týmto pochybením konajúcich súdov s poukazom na § 385 ods. 2 Trestného poriadku nezaoberal.

Majúc na zreteli námietky dovolateľa sa dovolací súd najskôr zaoberal tým, či bolo nevyhnutné pre možnosť právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu tzv. obchodovania s drogami formulovať zistený skutok v skutkovej vete takým spôsobom, aby boli všetky trestnoprávne relevantné konania obvineného podrobne rozdelené a popísané ako jednotlivé a samostatné čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu.

K dovolateľom nastolenej právnej otázke najvyšší súd uvádza, že v predloženej veci nebolo nutné v skutkovej vete podrobne opisovať a rozlišovať jednotlivé konania obvineného spočívajúce v zadovážovaní si omamných látok a v ich následnom predaji konzumentovi tak, ako sa to vyžaduje pri definovaní jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona a podľa § 10 ods. 6 Trestného poriadku, nakoľko trestný čin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou nemá v trestnej veci obvineného charakter pokračovacieho trestného činu, ale trvaceho trestného činu podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona.

Podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona za trváci trestný čin sa považuje vyvolanie a udržiavanie alebo len udržiavanie protiprávneho stavu; za trváci trestný čin sa nepovažuje trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 a § 233a.

Podstatou trvaceho trestného činu je vyvolanie a následné udržiavanie protiprávneho stavu počas určitého obdobia, pričom pre určitosť skutkovej vety sa nevyžaduje podrobné rozpísanie všetkých čiastkových konaní páchatela takéhoto trestného činu. Pre naplnenie dikcie § 163 ods. 3 Trestného poriadku postačuje dostatočne konkrétny opis vyvolania a následného udržiavania protiprávneho stavu počas určitého časového obdobia v skutkovej vete rozsudku. Obvineným napadnutá skutková veta odsudzujúceho rozsudku odvolacieho súdu predmetné kritériá podľa dovolacieho súdu spĺňa. Najvyšší súd sa preto nestotožňuje s dovolateľom, že by na právne posúdenie skutku ako trestného činu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou bola potrebná podrobnejšia identifikácia jednotlivých čiastkových konaní obvineného.

Pojem obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou má legálnu definíciu ustanovenú v § 135b ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorej obchodovaním s omamnou látkou, psychotropnou látkou, drogovým prekurzorom alebo predmetom určeným na ich výrobu sa na účely tohto zákona rozumie

dovoz, vývoz, prevoz, preprava, prechovávanie, ponuka, predaj, kúpa, výmena alebo iné zadováženie omamnej látky, psychotropnej látky, drogového prekursora alebo predmetu určeného na ich výrobu, sprostredkovanie alebo financovanie týchto činností; obchodovaním s omamnou látkou, psychotropnou látkou, drogovým prekursorom alebo predmetom určeným na ich výrobu nie sú činnosti, ktoré sú prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, drogového prekursora alebo predmetu určeného na ich výrobu podľa odseku 1.

Prostredníctvom trestného činu tzv. obchodovania s drogami sa nepostihuje iba samotný predaj drog konzumentovi, ale akákoľvek činnosť páchatela podľa § 135b ods. 2 Trestného zákona smerujúca k distribúcii drog za účelom dosiahnutia zisku. Inými slovami pod pojem obchodovanie s drogami v zmysle § 173 Trestného zákona možno podradiť komplexný súbor viacerých činností distribútora alebo dileru drog, medzi ktoré patrí predovšetkým zadováženie si omamnej látky alebo psychotropnej látky (dovozom, vývozom, prevozom, kúpou, výmenou alebo iným spôsobom), držba takejto omamnej alebo psychotropnej látky (jej prechovávanie do ďalšej distribúcie alebo odovzdania konečnému konzumentovi), ako aj konečný predaj tejto látky ďalšiemu distribútorovi, dilerovi alebo priamo konzumentovi. Pokiaľ dôjde až k samotnému predaju drogy konzumentovi, odsúdenie páchatela za trestný čin podľa § 173 Trestného zákona ho nepostihuje len za samotný predaj drogy, ale aj za všetky ďalšie trestnoprávne relevantné činnosti, ktoré samotnému predaju drogy konzumentovi z povahy veci museli predchádzať (porovnaj opätovne § 135b ods. 2 Trestného zákona).

Poukazujúc na vyššie uvedené obvinený nebol odvolacím súdom trestnoprávne postihnutý len za samotný opakovaný predaj omamných látok konzumentovi vymedzený v skutkovej vete (v zmysle ich odovzdania konzumentovi za odplatu), ale aj za ďalšie činnosti, ktoré museli nevyhnutne predchádzať predaju týchto omamných látok odberateľovi. Medzi tieto činnosti nevyhnutne muselo patriť opakované zadováženie si omamných látok a psychotropných látok za účelom ich ďalšieho predaja, ako aj držba týchto látok (ich prechovávanie) po dobu od ich zadováženia až po samotný predaj konzumentovi.

Najvyšší súd pre úplnosť poznamenáva, že komplexný súbor viacerých činností obvineného súvisiacich s obchodovaním s drogami vyplýva zo skutkovej vety aj bez toho, aby bolo potrebné všetky čiastkové konania obvineného osobitne zmieňovať, nakoľko minimálne činnosti uvedené v predchádzajúcom odseku sú nevyhnutnou podmienkou konečného predaja omamných látok. Za zmienku tiež stojí, že v prípade obvineného sa nejednalo o jednorazový predaj omamných látok, ale o ich dlhodobé diloanie tomu istému odberateľovi počas obdobia vymedzeného v skutkovej vete.

V predloženej veci sa podľa najvyššieho súdu jednotlivé trestnoprávne relevantné konania obvineného v dotknutom období natoľko prelínajú, že vo svojej podstate tvoria pre účely trestného konania jeden súvislý a neprerušený časový úsek, počas ktorého si obvinený opakovane zadovážoval, prechovával a následne predával marihuanu a pervitín konkrétnemu odberateľovi s jednotným zámerom dosiahnutia zisku distribúciou zadovážených omamných alebo psychotropných látok. Preto nič nebráni tomu, aby boli predmetné jednotlivé trestnoprávne relevantné konania obvineného posúdené a vymedzené ako jeden súvislý skutok (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, 5Tdo/18/2024, z 26. marca 2024 a uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 11Tdo/19/2015, z 21. marca 2015 alebo sp. zn. 5Tdo/801/2012, z 15. augusta 2012) a následne právne kvalifikovaný ako trváci zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou. Takúto právnu kvalifikáciu umožňuje trváci charakter konania obvineného, ktoré spočívalo v jeho dlhodobých, opakovaných a prelínajúcich sa aktivitách smerujúcich k zabezpečeniu si omamných alebo psychotropných látok, ich držbe a následnému predaju odberateľovi, pričom protiprávny stav bol vyvolaný momentom prvého zadováženia si omamnej látky za účelom jej ďalšej distribúcie konzumentovi a pretrvával až do posledného predaja omamných látok. Ak by z druhej časti skutkovej vety (nezvýraznenej) vyplývalo, že zaistené drogy boli určené na ďalší predaj a prokurátor by to vedel aj dokázať, protiprávny stav by pretrvával až do okamihu ich zaistenia políciou.

Dovolací súd sumarizuje, že pre stanovenú právnu kvalifikáciu zisteného skutku nebolo potrebné podrobnejšie opisovať jednotlivé trestnoprávne relevantné konania obvineného ako samostatné čiastkové

útoky pokračovacieho trestného činu, nakoľko v predloženej veci sa nejedná o pokračovací trestný čin, ale ide o trváci trestný čin podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona, pri ktorom sa podrobné rozdelenie skutkovej vety na jednotlivé čiastkové útoky (jednotlivé skutky v zmysle § 10 ods. 16 Trestného poriadku) nevyžaduje. Odvolací súd preto nepochybil, ak považoval zistený skutok za dostatočne vymedzený z hľadiska použitej právnej kvalifikácie.

Zohľadňujúc ďalšie námietky obvineného sa dovolací súd ďalej zaoberal tým, či skutková veta môže tvoriť podklad pre právnu kvalifikáciu skutku v zmysle kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 171 ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 135d písm. b) Trestného zákona. Dovolací súd dáva v tejto súvislosti za pravdu obvinenému, že odvolací súd zistený skutok nesprávne právne posúdil, keďže v napadnutom rozsudku možno identifikovať čiastočný nesúlاد medzi prvou časťou skutkovej vety, právnou vetou a právnou kvalifikáciou skutku.

Z hľadiska dovolacieho konania nesprávne právne posúdenie zisteného skutku spočíva v neprijateľnej právnej kvalifikácii prvej časti skutkovej vety aj podľa ods. 2 písm. b) § 173 Trestného zákona, nakoľko zo skutkovej vety nemožno vyvodit', že by obvinený obchodoval s omamnými alebo psychotropnými látkami vo väčšom množstve. V relevantnej časti skutkovej vety je uvedené len to, že obvinený predával I. K. marihuanu a pervitín v nezistenom množstve. Z použitej formulácie v nezistenom množstve nie je možné určiť konkrétne alebo aspoň približné množstvo predaných omamných látok, pričom pre právne posúdenie skutku v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa ods. 2 písm. b) § 173 Trestného zákona je nevyhnutné priamo v skutkovej vete rozsudku vymedziť aspoň približné množstvo omamných látok, s ktorými obvinený disponoval za účelom ich predaja konečnému konzumentovi. Bez takéhoto vymedzenia nemožno konštatovať naplnenie osobitnej okolnosti podmieňujúcej použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty. Dovolací súd preto uzatvára, že skutková veta v rozpore s § 163 ods. 3 Trestného poriadku neobsahuje všetky faktické okolnosti podmieňujúce použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 písm. b) § 173 Trestného zákona.

Pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že väčšie množstvo omamnej látky a psychotropnej látky pre účely právnej kvalifikácie zisteného skutku v kvalifikovanej skutkovej podstate nemožno ustáliť ani s poukazom na druhú časť skutkovej vety, nakoľko z tejto nijako nevyplyva, že by vo väčšom množstve zaistené sušené konope a tmavohnedý viskózný materiál s koncentráciou THC (dobrovoľne vydané hliadke Policajného zboru) boli obvineným držané za účelom ďalšej distribúcie alebo na účel získania majetkového prospechu (porovnaj vyššie). S poukazom na § 135b ods. 1 Trestného zákona v kontexte množstva vydanéj omamnej látky nemožno takýto účel v tejto trestnej veci predpokladať.

Dovolací súd dáva ďalej do pozornosti, že formulácia skutkovej vety je dostatočná na právne posúdenie zisteného skutku ako zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Aj keď skutková veta konkrétne nevymedzuje predané množstvo marihuany a pervitínu, na základe frekvencie predaja, ako aj časového obdobia, počas ktorého mali byť omamné látky konzumentovi dodávané, možno udržateľne ustáliť, že obvinený neoprávnene obchodoval s marihuanou a pervitínom aspoň v nepatrnom množstve podľa § 135c ods. 1 Trestného zákona. Zo skutkovej vety je tiež dostatočne zrejmé, že obvinený neoprávnene obchodoval s omamnými látkami po dlhší čas (od decembra 2020 do 23. februára 2022, t. j. vyše roka). Dovolací súd tiež zastáva názor, že prvá časť skutkovej vety dostatočne vymedzuje miesta spáchania skutku, ako aj čas a spôsob spáchania činu tak, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom. Podrobnejšie vymedzenie trestnoprávne relevantných konaní ako čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu nebolo potrebné vzhľadom na trváci charakter trestného činu tzv. obchodovania s drogami (pozri časť odôvodnenia tohto uznesenia vyššie).

S poukazom na vyššie uvedené právne úvahy najvyšší súd uzatvára, že zistený skutok (prvá časť skutkovej vety) je z hľadiska § 163 ods. 3 Trestného poriadku dostatočne vymedzený tak, aby ho bolo možné kvalifikovať podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, avšak krajský súd zistený skutok nesprávne právne

posúdil aj ako spáchaný v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 135d písm. b) Trestného zákona, čím došlo k porušeniu zákona v označených ustanoveniach, ako aj v § 163 ods. 3 Trestného poriadku, keďže odvolací súd v právnej vete a pri právnej kvalifikácii čiastočne nevychádzal zo skutkového stavu vyjadreného v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku.

Aj napriek konštatovanému porušeniu zákona zo strany krajského súdu podľa dovolacieho súdu v tomto prípade nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. 5 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Zásadným ovplyvnením postavenia obvineného sa rozumie situácia, keď chyba vytknutá dovolateľom v dovolaní podanom v prospech obvineného (generálnym prokurátorom, ministrom spravodlivosti alebo obvineným) vykazuje takú intenzitu, že v prípade jej nenapravenia by bolo namieste prijatie iného rozhodnutia o vine alebo o treste, pričom ale musí byť splnená podmienka zásadného pozitívneho dopadu na postavenie obvineného. Uvedené platí aj opačne, to znamená, že ak je podané dovolanie generálnym prokurátorom podľa odseku 1 písm. i) Trestného poriadku alebo ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa odseku 1 písm. i) a/alebo podľa odseku 3 Trestného poriadku v neprospech obvineného, tak zistená chyba a jej prípadná náprava musí mať takú intenzitu, aby jej náprava v pôvodnom konaní mala zásadný negatívny dopad na postavenie obvineného.

Dovolací súd uvádza, že v intenciách predloženej veci malo pre uznanie obvineného za vinného rozhodujúci význam ustanovenie § 173 ods. 1 Trestného zákona a pre určenie konečnej výmery trestu ustanovenie § 173 ods. 3 Trestného zákona. Ako už bolo zmienené, ustanovenie § 173 ods. 2 Trestného zákona je z hľadiska systematickej štruktúry § 173 Trestného zákona kvalifikovanou skutkovou podstatou, ktorej použitie prichádza do úvahy pri kumulatívnom naplnení obligatórnych znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu podľa ods. 1 a osobitnej okolnosti podľa písm. a), resp. písm. b) odseku 2 § 173 Trestného zákona. Priamym dôsledkom naplnenia kvalifikovanej skutkovej podstaty je ukladanie trestu podľa osobitnej trestnej sadzby upravenej v tomto ustanovení.

V prejednávanej veci bol faktický význam právnej kvalifikácie podľa ods. 2 § 173 Trestného zákona značne znížený tým, že obvinený bol uznaný za vinného aj podľa ods. 3 písm. a) § 173 Trestného zákona, čím bolo vylúčené ukladanie trestu na základe miernejšej trestnej sadzby podľa § 173 ods. 2 Trestného a trest sa obvinenému ukladal na základe prísnejšej trestnej sadzby ustanovenej § 173 ods. 3 Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené aj bez právnej kvalifikácie skutku podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona by bol obvinený uznaný za vinného podľa § 171 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a trest odňatia slobody by mu bol ukladaný v totožnej trestnej sadzbe podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona. S prihliadnutím na uvedené dovolací súd konštatuje, že pokiaľ by aj odvolací súd po vrátení veci správne nekvalifikoval zistený skutok podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, predmetná okolnosť by nemala zásadný pozitívny dopad na postavenie obvineného, keďže ten by bol odsúdený za rovnaký trestný činlen s formálnym označením užšieho okruhu ustanovení Trestného zákona, pričom trestná sadzba, v ktorej by mu bol ukladaný trest odňatia slobody by sa nijakým spôsobom nezmenila.

Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) tak podľa dovolacieho súdu nebol nesprávnou kvalifikáciou zisteného skutku aj podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku naplnený. Najvyšší súd preto vo výroku tohto rozhodnutia nevyslovil porušenie zákona v ustanovení § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a § 163 ods. 3 Trestného poriadku.

Zohľadňujúc všetky vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd uzatvára, že uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (a ani iné) nemožno na podklade dovolacích námietok obvineného považovať za naplnený. Najvyšší súd preto dovolanie obvineného W. Z. odmietol ako

nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Nakoľko dovolací súd dovolanie odmietol, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, na navrhované prerušenie výkonu trestu odňatia slobody podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku nebol dôvod; osobitné rozhodnutie sa v tomto prípade nevydáva.

Riadiac sa vyššie uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.